

Brief

Moratorium walvisvaart gerechtvaardigd

Het beheer van de commerciële walvisvaart is de verantwoordelijkheid van de Internationale Walvisvaart Commissie (IWC). In 1982 heeft de IWC een verbod voor onbepaalde tijd op alle commerciële walvisjacht ingesteld, het moratorium. Toch concludeerden Bulte et al. in *ESB* van 14 juni, dat het Noorse besluit om ruim 200 dwergvinvissen te vangen economisch gerechtvaardigd is¹. Zij bereikten deze conclusie in twee stappen: een toets of de populatie dwergvinvissen de minimumomvang overtreft en een vergelijking van de baten van bescherming en exploitatie. Ofschon ook over de tweede stap een andere wetenschappelijke beoordeling mogelijk is, beperkt deze reactie zich tot de eerste stap.

Hoewel het op het eerste gezicht vanzelfsprekend lijkt dat je best 200 walvissen zou kunnen vangen als de populatie 38.500 dieren groot is, zoals Bulte et al. stellen, beziet de IWC dit in een perspectief voor de lange termijn. De bestaande kennis over walvissen is beperkt, schattingen van bijvoorbeeld aantallen of reproductiecapaciteit gaan gepaard met statistische betrouwbaarheidsintervallen. De IWC neemt deze in beschouwing voor de lange termijn en dat heeft gevolgen voor het vaststellen van vangstlimieten.

Het wetenschappelijk comité van de IWC heeft de 'Revised Management Procedure' (RMP), dat de basis moet gaan vormen voor het toekomstige beheer van de commerciële walvisvaart². Hierin wordt met gegevens over huidige aantallen en historische vangsten een schatting gemaakt van de relatieve populatiegrootte, dat wil zeggen het aantal walvissen in vergelijking met het aantal voordat de jacht begon. Het uitgangspunt is dat wordt voorkomen dat de kans op uitsterven door de jacht binnen honderd jaar onaanvaardbaar groot wordt. Wat aan-

vaardbaar wordt geacht is overigens een niet-wetenschappelijke afspraak, gemaakt door de IWC zelf. Toepassing van dit model levert de conclusie op dat voor 38.500 dwergvinvissen bij Noorwegen een vangstlimiet van nul moet gelden.

Noorwegen bepaalde echter in 1994 zijn eigen vangstlimiet op basis van de veel hogere populatieschatting van 87.000 dieren, dat met de RMP een limiet van ruim 300 dieren opleverde. De Noorse schatting is echter in de afgelopen jaren in twijfel getrokken. In 1995 is de schatting door Noorwegen naar beneden bijgesteld, naar 69.000 dwergvinvissen. Noorwegen berekende vervolgens met de RMP een eigen quotum van 232. Maar ondanks de geavanceerde technieken voor tellingen (voor een belangrijk deel te danken aan Noorse bijdragen) heeft de IWC in juni 1995 unaniem geconcludeerd dat er op dit moment geen internationaal aanvaardbare schatting bestaat van het aantal dwergvinvissen bij Noorwegen. Dus is het niet mogelijk om een vangstlimiet vast te stellen onder de voorwaarden die de IWC heeft gesteld.

Bulte et al. stellen in hun analyse voor het bepalen van de economische waarde van walvisvlees terecht dat de vraag of een populatie groot genoeg is vooraf gaat aan die naar economische kosten en baten. De conclusie van de eerste stap is echter, gezien het hier gestelde, dat het moratorium is gerechtvaardigd. De tweede stap is daarmee secundair geworden, de internationale maatstaven van de 'efficiëntie' van de bescherming dan wel exploitatie zijn in feite al gehanteerd in de IWC.

Kees Lankester

De auteur is medewerker bij de Stichting Natuur en Milieu en Nederlands vertegenwoordiger in het wetenschappelijk comité van de IWC.

1. E. Bulte, H. Folmer en W. Heijman, Walvisbescherming: quotum of moratorium? *ESB*, juni 1995, blz. 562-565.

2. International Whaling Commission, The Revised Management Procedure (RMP) for baleen whales, Report of the Scientific Committee Annex H., *IWC 44th Annual Report*, 1994, blz. 145-152 en K. Lankester, Beperkte, gecontroleerde walvisvaart/Het vangstlimiet algoritme. *NRC Handelsblad*, 9 juli 1992.